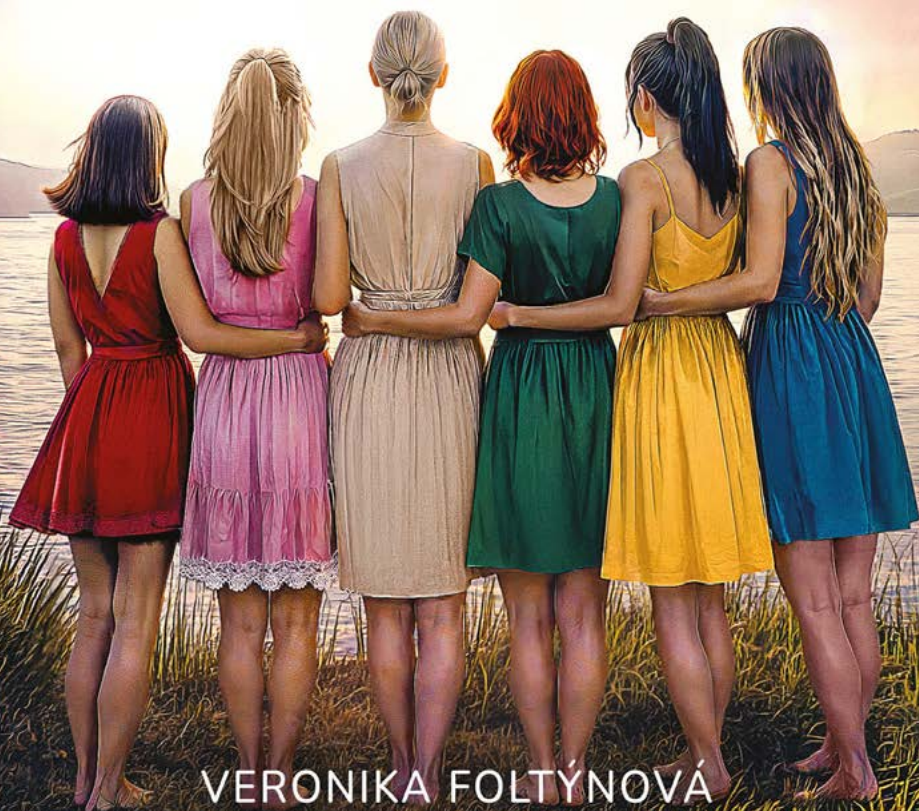

ŠEST ŽEN. ŠEST PŘÍBĚHŮ. JEDEN CHAT.

PIPIINKY

Když se život píše ve zprávách...

VERONIKA FOLTÝNOVÁ

PIPINKY

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Foltýnová
Pipinky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PIPINKY

● ■ pointa

Copyright © Veronika Foltýnová, 2026

Obálka © Zuzi Maat, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-5415-2

ISBN e-knihy 978-80-267-5524-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5545-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-267-5546-3 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

VERONIKA FOLTÝNOVÁ

PIPINKY

KDYŽ SE ŽIVOT PÍŠE VE ZPRÁVÁCH...

Bez filtrů

Tahle kniha začala tam, kde končí většina našich filtrů – v hloubi soukromých zpráv, v nekonečných skupinových chatech a v upřímnosti, kterou si dovolíme jen před těmi nejbližšími.

Začala jsem psát, protože jsem měla pocit, že ty nejdůležitější věci v našich životech zůstávají schované. V bezpečí, tichu a uzavřeny. Říkala jsem si: Proč o tom vlastně nemluvíme nahlas? Proč tyhle vtipné i bolavé pravdy sdílíme jen v soukromí?

Tato kniha je pro vás všechny, které každý den balancujete mezi prací, dětmi, domácností a snahou neztratit samy sebe. Pro ty z vás, které víte, že bez jedné vtipné zprávy od kamarádky byste ten dnešní kolotoč prostě nedaly.

Nečekejte načančaný román s nereálným koncem. Čekajte život. Takový, jaký je – syrový, upřímný a občas s prokletě tenkou hranicí mezi realitou a očekáváním. Doufám, že v těchto řádcích najdete kousek sebe a pocit, že v tom všem nejste samy.

1. To jsme my

*Šest holek, jedna škola, intr a život,
který není růžová knihovna.*

Bára, Sofie, Helena, Monika, Aneta a Evelína. Tak to jsme my – ženy, kamarádky, spolužačky, manželky, přítelkyně, matky a také pipinky, ale to předbímám.

V prvé řadě bych chtěla říct, že jsme všechny krásné, silné, sebevědomé a inteligentní, přestože si to o sobě mnohdy nemyslíme. Asi to chce čas, aby k tomu každá z nás dospěla a uvědomila si svou cenu, i když si troufám tvrdit, že ne vždy se to všem zkrátka podaří. Potřebujeme totiž rozdílnou dobu a prostor, abychom pochopily, že jsme vlastně úspěšné v tom, co děláme, a nádherné přesně takové, jaké jsme.

Momentálně je nám sedmadvacet. Každá máme kus životní cesty za sebou, každá máme jiný příběh, ve kterém se proplétáme, ale část jsme ho prožily velmi intenzivně spolu. Vráťím se tedy ke dni, kdy jsme se oficiálně viděly poprvé.

1. září 2003

První den v nové škole.

Ostrava nás přivítala svou typickou rázovitostí a před sebou jsme měly nezapomenutelných osm let. Tehdy jsme samozřejmě netušily, že se staneme nejlepšími kamarádkami na celý život, ale společně strávený čas byl přesně tím, co zformovalo naši dnešní podobu.

BÁRA

Do třídy vletěla jako velká voda – malá, tmavovlasá, ostříhaná na mikádo a neuvěřitelně držkatá holka, která se postupem času začala značně líčit. Její oči byly vždy výrazně namalované silnou vrstvou řasenky, ale k jejím tmavě hnědým vlasům a modrým očím to tak nějak patřilo. Na vše měla pohotovou odpověď. Učitelům odporovala, ale nikdy nebyla zákeřná. Ve své prostorekosti byla totiž až odzbrojujícím způsobem upřímná. Co jsme na ní my ostatní neměly rády, bylo to, že se všem klukům vždy líbila. Přirozeně strhla pozornost na sebe, takže žádná z nás neměla u kluků větší šanci než ona. Nedělala to schválně. Prostě taková byla. Svá.

Dodnes je to neřízená střela. U ní totiž neplatí, že mění názory ze dne na den, ale z minuty na minutu, nebo klidně z věty do další věty, jak zrovna její temperamentní povaha zavelí. I když navenek působila jako největší rebelka, která si nikoho nepustí k tělu, pro nás byla tím nejpevnějším bodem. Byla to ona, kdo vždy řekl nejbolestivější pravdu, kterou jsme my ostatní jen opatrně obcházely. Její loajalita byla stejně výrazná jako její namalované oči. Když se někdo otřel o jednu z nás, Bára tam stála jako první s vyceněnými zuby. Pod vrstvou líčidel se totiž schovávala holka, která už tehdy věděla, že život se s nikým nemaže, a tak se rozhodla, že se s ním nebude mazat ani ona.

SOFIE

Éterická, štíhlá a křesťansky založená bytost s dlouhými, světle hnědými vlasy a výrazným nosem. Od první chvíle plachá dívka, která si ale na internátu v pokoji dokázala velmi jasně vytyčit své hranice. Na tak něžnou bytost byla

až překvapivě ostrá, když cítila nespravedlnost nebo když si myslela, že má pravdu. Je to naše hledačka. Zatímco my jsme řešily, co si vzít na sebe, Sofie vnášela do našich hovorů hloubku a emoce, které nás občas zneklidňovaly. Působila, jako by pořád pátrala po nějakém vyšším smyslu nebo absolutním porozumění, které v běžném školním shonu chybělo. Byla a je citlivou duší, věčným snílkem, který sice občas stojí nohama trochu mimo realitu, ale právě díky tomu nás naučila vnímat svět i jinak než jen přes známky a kluky.

Jako člověk s hlavou věčně v oblacích mívá problém s časem. Většinou totiž přichází všude pozdě, jako by se zapomněla v nějakém svém lepším světě. I když jí občas nerozumíme, je to ona, kdo nás nutí zastavit se a cítit. Už tehdy v ní byla čistota, která ji sice dělala zranitelnou, ale zároveň neuvěřitelně pevnou ve svých hodnotách.

HELENA

Vysoká, štíhlá panenka s dlouhýma nohama, světlýma očima a nejdelšími vlasy ze třídy, které si postupně zkracovala, přičemž dnes má mikádo, které si barví na blond.

Brala z nás všech školu nejvážněji. Asi proto, že už tehdy věděla, co chce. Měla cíl, což se o nás ostatních říct nedalo. Vždy byla na každou hodinu řádně připravená. Je to naše diplomatka a hlas rozumu.

Přesto v ní byl zvláštní rozpor. Zatímco v učení a životních plánech byla neochvějně racionální, v partnerství bývala až dojemně naivní. Věřila v ideály a čistotu citů, které jí kluci ne vždy opláceli, ale její věrnost k nám i ke svým zásadám byla nezlomná. Už tehdy v ní byla určitá světovost a ambice. Je přesně ta, která všechno nejdřív zanalyzuje, a pak nám s klidem oznámí, jak se věci mají, i když jsme to zrovna nechtěly slyšet.

MONIKA

Její rezavé polodlouhé vlasy jsou pro ni typické. Barví si je tak od puberty nejspíš z touhy odlišit se. Když se do jejich pramenů opřou sluneční paprsky, je okouzlující. Oči si zvýrazňuje zelenou řasenkou, což k vlasům dokonale ladí. Ví, co jí sluší a jak prodat svou drobnou, sportovní postavu. V kolektivu byla spíš tou nenápadnou, protože se v ní pod povrchem prala velká nejistota.

Monika byla ze všech nejsnadněji ovlivnitelná. Stačilo pár přesvědčivých slov nebo pocit, že ji někdo potřebuje, a okamžitě se přizpůsobila. Chyběl jí ten ostrý loket, který měly ostatní, a místo aby si dupla, raději se podřídila názoru toho, kdo mluvil hlasitěji. Právě takhle její poddajnost v ní ale občas probouzela i odvrácenou tvář. Když se skupina proti někomu vymezila, dokázala se nečekaně ostře přidat na stranu silnějšího. Nebylo to z její vlastní hlavy, spíš se nechala strhnout vlnou a v tu chvíli uměla být nepříjemně kousavá, jen aby dokázala svou loajalitu. Zatímco my jsme si hranice budovaly, Monika je nechávala otevřené, což z ní dělalo neuvěřitelně věrnou kamarádku, ale i někoho, kdo se v kolektivu snadno nechal zmanipulovat k věcem, ke kterým by sám nikdy nesebral odvahu.

ANETA

Aneta s námi do třídy nechodila, byla o ročník níže. Do naší nerozlučné party se dostala později. Vídaly jsme se na chodbě, ale moc jsme o sobě nevěděly. Stejně jako my ostatní se tehdy snažila nějak odlišit, a tak si během studia začala barvit dlouhé tmavé vlasy na černo. Dnes už nejde o rebelii, ale o osud. Od dvaceti ji totiž trápí šediny, a tak se z barvení stala spíš každoměsíční rutina.

Jakmile ji okolnosti dostaly do naší skupiny, vnesla novou, neotřelou energii a nakažlivé nadšení, které nám už tehdy trochu chybělo.

Přestože působila sebejistě, pod černou hřívou se skrývala citlivá holka, která zpočátku našlapovala opatrně, aby k nám zapadla. Měla v sobě dar vnímavosti a dokázala nasát atmosféru kolem sebe, aniž by ji narušila. Byla to ona, kdo do našich debat vnášela čerstvý vítr a čistou zvědavost, která nás nutila dívat se na věci, co nám přišly běžné, zase jinýma očima. I když na svůj oficiální vstup do naší skupiny musela ještě pár let počkat, dnes si to bez ní nedokážeme představit.

EVELÍNA

To jsem já. Středně dlouhé vlasy s barvou jako sláma, které za roky působení ve škole prošly několika neúspěšnými experimenty. Však to znáte. Nejdříve jsem si nabarvila konečky na červenou. Pak jsem si obarvila hlavu na blond, do které jsem si svou vlastní technikou udělala tmavé proužky, takže má hlava hrála nejméně deseti odstíny. Teď mám vlasy dlouhé po zadek s klasickým nudným melírem. Od doby, co se líčím, používám převážně modrou řasenku. Také mi tehdy můj kluk říkal modroočko, i když oči mám šedé. Nikdy jsem nepoužila černou řasenku, ale experimentuji i s fialovou. Ve škole jsem byla tichá šprtka. Tehdy jsem si to ale o sobě samozřejmě nemyslela. Teď s odstupem času už vím, že jsem jí opravdu byla. Ne vědomě. Prostě taková jsem.

Moje potřeba mít ve věcech pořádek a logiku, nazývat je pravými jmény, ze mě dělá sběratelku našich příběhů, které skládám do mozaiky. Jsem ta, která si pamatuje všechna důležitá data, čísla, sliby i křivdy, a nakonec všechny tyto vzpomínky dokážu pojmenovat.

To jsme my. Spolužačky, u kterých se postupem času vytvořilo přátelství na celý život ne proto, že jsme spolu trávily každou minutu ve škole i na intru od pondělí do pátku, ale proto, že jsme si vždy dokázaly poradit a pomoci, i když na škole to mezi námi kolikrát skřípalo. Jak by taky ne, holčičí třída a do toho puberta...

I když už bydlíme rozděleně, každá s jiným mužem, přibýly i nějaké děti, rozchody a spousta stěhování, stále se scházíme a čas od času probíráme všední starosti i radosti. Tehdy jsme byly malé jedenáctileté holky, které prožívaly první kluky a polibky, abychom později přešly k těhotenským testům, nechtěným početím i nepočetím.

Pořád bylo o čem mluvit. Každou přestávku. Teď po letech, kdy jsme v neustálém kolotoči – ranní spěch, školky, věčné rýmy, práce, nakupování, vaření, praní, úklid, tak zjišťujeme, jak nám ty staré časy chybí. Den co den se v našich životech něco děje a je potřeba to probrat ze všech stran. A kdo jiný vám dokáže poradit lépe než kamarádky? Nemusí vlastně ani nic říkat, stačí vyslechnout. Doteď nechápeme, co jsme ve škole stále řešily a rozebíraly.

Vlastně to víme. Kluky a vztahy. Později sex. To je asi jediné, co se dá rozebírat pořád dokola a nikdy není dostatečně rozebráno.

Nejsem žádná spisovatelka, nebudu psát příběhy, co se nám staly za dob studia, i když se k nim možná v některém chatu vrátíme, ale podělím se s vámi o konverzaci, kterou máme. Náš společný chat funguje od roku 2013. Ani nevím, jak se ze začátku jmenoval, ale už několik let ho máme nazvaný *Pipinky*. A jak tento název vznikl? Na to si počkejte. Vše se v pravou chvíli dozvíte.

Po škole přišlo období, kdy jsme se skoro nevidaly. Psal se rok 2011 a bylo to vlastně logické. Každá z nás se prala s vlastními začátky, novou školou nebo první prací.

Náš společný chat vznikl až 13. května 2013, dva roky po škole, kdy nám bylo jednadvacet. A důvod založení byl jednoduchý – moje rozlučka.

2. Rozlučka

*Někdy je největší svoboda ta, kterou cítíme
s kamarádkami a lahví vína.*

Čeká mě svatba s Jáchymem, se kterým jsem už pět let. Bydlíme v malém bytě, který splácíme, a já se k tomu všemu snažím dokončit vysokou školu – český jazyk a literaturu. Bára má dítě s Tomášem, do kterého se zamilovala za dob studia. Žijí u jeho rodičů na vesnici. To Sofie zatím spíš randí s kluky. Hledá pravou lásku. Monika se nám trochu odcizila. Odstěhovala se docela daleko kvůli kariéře, kterou si začíná budovat. Helen je spokojená v práci v divadelním prostředí, kde se rok po škole potkala s Anet, se kterou od té doby tráví téměř každý den, a tak bylo jen otázkou času, než Anet zapadne i k nám do skupiny, i když se to stane o něco později. V době založení chaty jsme v něm byly jen čtyři, bez Moniky. Odstěhovala se totiž přes půl republiky, a tak nebyl důvod ji tam tehdy přidávat.

Evelína vytvořila skupinový chat.

 13. května 2013

Evelína: Rozlučka je teda 25. 5. u mě doma kolem 16. hod. Doufám, že si uděláte čas. Budu tu mít i nějaké holky ze třídy, tak snad se vejdemo. Byt máme opravdu malinký, ale nějak se to zvládne.

Helen: Já dřív jak v devět nebudu moct, ale potom ráda dojdu.

Evelína: Ok. Napíšu vám cestu od tramvaje. Pak stačí prozvonic a já vám otevřu.